

villingslovsforslaget uforandret, men da man ikke kan komme til det, fordi et Flertal vil forandre det, mener man, at man ogsaa selv kan være med til noget, som man i og for sig synes er urigtigt, nemlig til at stille Ændringsforslag, som griber ind i Folketingets Affattelse. Nu gør Flertallet altsaa, hvad det ærede Medlem i og for sig mener er urigtigt, og saa kommer det ærede Medlem og det ærede 8de kongevalgte Medlem (Trier) og hænger paa med et Ændringsforslag, som er meget mere vidtgaende end Flertallets, idet det ikke blot gaar ud paa at værgø Landstinget mod et Forsøg paa at gennemføre en Bevilling mod dette Tings Villie, men et Ændringsforslag, som gaar ud paa at forandre, hvad der er vedtaget i Folketinget, og sætte noget igennem imod Folketingets Ønske. Det maa dog siges at være endnu mere forkasteligt, end hvad Flertallet ønsker og foreslaar. Dersom det ærede Medlem var saa ganske ren i denne Sag, saa skulde han have sagt: Nej, Gud bevares, det er slemt nok, at Landstingets Flertal giver sig til at forandre noget, som Folketinget har vedtaget, men det være langt fra mig, at jeg skulde bemænge mig med at gaa endnu videre end Flertallet.

Det ærede Medlem havde en anden Opfattelse end jeg af, hvad der vilde ske i Folketinget, hvis det Ændringsforslag, som han sammen med det ærede 8de kongevalgte Medlem har stillet i Udvalget, blev vedtaget, og sagde, at der var ikke nogen anden Vej at gaa for at faa at vide, hvorledes Folketinget vilde stille sig dertil, end at prøve det ved at vedtage dette Ændringsforslag. Men der er dog, synes jeg, en anden Vej at gaa, nemlig den, slet ikke at sende Lovforslaget derned med det Ændringsforslag, og da jeg antager, at Sagen vil blive afgjort paa den Maade, saa er det jo ingen Nytte til at strides om, hvordan det vilde være gaaet, hvis det af de to ærede Medlemmer stilledes Ændringsforslag blev vedtaget og Forslaget saaledes ændret kom ned i Folketinget.

Indenrigsministeren (Rode): Den ærede Ordfører for Udvalget (J. Pedersen), som tillige er Ordfører for disse Ændringsforslag, siger, at Amtets Kommuner i Fællesskab bør komme en vanskeligt stillet Kommune til Hjælp, naar Hjælp er fornøden. Det synes mig at være et meget rimeligt Ræsonnement under dagligdags Forhold, men under de nuværende Forhold synes det mig rigtignok, at de Tilstande, som medfører Vanskelighederne

for enkelte Kommuner, er saa almene, at det bør være Landet i dets Helhed, som kommer de særlig vanskeligt stillede Kommuner til Hjælp. Ud fra disse Synspunkter kom man i Fjor Esbjerg og Allinge-Sandvig til Hjælp og i Aar atter Allinge-Sandvig, og der er ikke stillet Forslag om, at det skulde være Amtets Kommuner, som forenedes om at hjælpe disse Købstæder, ej heller om, at det skulde være samtlige Landets Købstæder, men de har faaet Hjælp af Staten. Nu er her Tale om 2 Landdistrikter, og saa foreslaar det ærede Medlem (J. Pedersen), at det skal være Amtskommunerne, de øvrige Landkommuner, der kommer dem til Hjælp. Jeg kan ikke rigtig se Logikken deri. Jeg synes, at det er en naturlig Opgave for Staten at yde Bistand, naar Forholdene er saa ekstraordinære som i Øjeblikket. Den ærede Ordfører vilde ved at nævne Ligningsprocenter godtgøre, at de ikke var særlig vanskeligt stillede. Men det ærede Medlem ved jo tilfulde, at Ligningsprocenter saa lidt som Skatteprocenter, saa lidt som overhovedet den personlige Skat alene, viser, hvorledes Skatteforholdene er i en Kommune, men at der er mangfoldige andre Forhold, som maa tages med i Betragtning, naar man skal skønne over, hvorledes en Kommune er stillet. Og alle disse Forhold er det jo netop den sagkyndige og upartiske Indlemmelseskommission har taget i Betragtning ved Undersøgelsen af de to Kommuner's Forhold, hvorefter den er kommet til det Standpunkt, at de bør have Hjælp. Jeg kan derfor ikke se andet, end at det er paa en forunderlig uvillig Maade, Landstinget stiller sig overfor disse to fattige Kommuner, og paa en forunderlig uvillig Maade, Landstinget stiller sig overfor de kommunale Raads Repræsentanter, som har givet denne Indstilling. Jeg maa maaske have Lov til at sige, at det synes mig yderligere forunderligt uvilligt, naar det ærede Medlem selv peger paa et Forhold, som jo ogsaa har været Genstand for Drøftelse mellem mig og det ærede Tings Udvalg. Der er i Loven vedrørende de kommunale Foranstaltninger i Anledning af Dyrtiden vedtaget en Bestemmelse, som siger, at de Midler, som kommer til Overskud ved en Fordeling af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. efter visse Regler, kan anvendes til Kommuner, som er vanskeligt stillede. Det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at man ikke ved, hvor stort dette Beløb bliver, og det kan ikke skaffes oplyst endnu, fordi Fordelingen først skal